

Орфей измъкна малката си дървена свирка, потопи я във вода, за да стане още по-гласовита, намести я в ъгъла на устата си и я наду. Откъснаха се нежни, сладки звуци, които галеха сърцата и разтапяха в надежди и упования душите, звуци, които вълнуваха и възраждаха млади и стари...

Болните дишаха дълбоко и усещаха как в очите им се прояснява и как болките и мъките в телата им се изпаряват. И дълго, след като престана да свири, дори след като подкара стадото си нагоре, те не се помръдваха, унесени, доволни и щастливи. Някои се сепваха като след дълъг и безкрайно сладък сън и търсеха да му благодарят. Но той беше далече сред гъстите шубраци на баира. Орфей веселеше другите, а сам беше самотен и замислен, дълбоко потиснат, натъжен и угнетен. Да, той тешеше, лекуваше и радваше другите, но него нямаше кой да утеши, да погали и да зарадва...

